

Носящъ такъвъ коремъ
Що-то ся чуди всѣкъ
Бъчва л' е, ил' челѣкъ.

Всичкъ, като си ударватъ чашы-тѣ смѣжтъ ся.

Да слави можничъ Спасъ!

[Голѣма-та врата на дѣно-то ся отваря полегка въ всячка-та си широчина. Вижда ся на възъ една голѣма сила обкована въ черно, освѣтлена огъ нѣколко свѣщы, съ единъ голѣмъ сребрениъ кръсть, на дѣно-то. Единъ редъ монаси бѣли и черны на които ся вижда сажо очи-тѣ отъ дупкытѣ на качулкы-тѣ ихъ, съ кръсть напредъ и съ свѣщъ въ ржка, влизатъ отъ голѣма-та врата и пѣжтъ съ жаленъ гласъ.]

De profundis clamavi ad te, Domine!

[Послѣ тѣ ся нареждатъ мълчешкомъ отъ двѣ-тѣ страны на саклата, ч стојжтъ тамъ като статуи, а млади-тѣ дворяни гы гледатъ съ удивленіе.]

МАФФИО.

Що ще рече това?

ЖЕППО, като ся сили да ся засмѣе

Играчка е това. Давамъ си конь-тѣ за една свиня, и име-то си за нието Борджія, ако нашитѣ графини не сж ся облекли тѣй за да ны уплашатъ, и ако не намѣримы прѣсното и мягко лице на нѣкоя хубава жена, като повдигнемы случайно нѣкоя си отъ тѣзи качулкы. — Вижде малко. [Той подига смѣшкомъ една качулка и остая вкамененъ като вижда подъ нея блѣдо-то лице на единъ монахъ който стои неподвижимъ, съ свѣщъ въ ржка и съ наведены очи. Той пуска качулка-та и ся оттеглява]

— Това захваща да става чудно!

МАФФИО

Не знаѣжъ защо кръвь-та ми ся смръзѣва въ жылы-тѣ ми.

МОНАСИ-Тѣ, пѣящи съ высокъ гласъ.

Conquassabitur capitulum in terram, ut ait scriptura!